

[Tinning]

et hus, kan jo købe et hus, og at har man penge, kan man få, og alle de andre kan bare lade være, så er det klart, at denne medborgerhusbevægelse lige præcis bliver bevægelsen for de rige. Det kan jeg ikke se hvorfor vi eller for den sags skyld hr. Poulsaard skulle støtte.

Jeg mener, at man bør statsstøtte f.eks. som beskrevet i forslaget, men så siger man, at i det øjeblik at disse huse fungerer som åbne, lokale tilbud, er det godt nok, og i det øjeblik at de er brugerstyrede, er det også godt nok. Hvis folk lokalt finder ud af at tilrettelægge medborgerhuse på den ene eller den anden måde, mener jeg, at vi må være tilfredse med det. Jeg synes ikke, at det er heldigt at begynde at opbygge et eller andet kontrolorgan. Det er jo plathamrende umuligt at opbygge et statsligt kontrolorgan, der på en ordentlig måde kan se efter, om det fungerer bredt og alsidigt. Tænk bare på disse radio-TV-debatter, vi allerede har herinde i forvejen.

Alle kan blive enige om at beklage ungdomsarbejdsløsheden, men vi har også en socialminister siddende, som taler om, hvor vigtigt det er med de ældres selvaktivitet. Et medborgerhus er faktisk et sted, hvor både de unge og de ældre – det kan man se i dem, der eksisterer – har mulighed for at udfolde sig kulturelt og at hente nye sociale erfaringer. På den baggrund forekommer det utroligt, nej, det vil jeg såmænd ikke sige, men det forekommer alligevel usammenhængende, når man siger, at hvis ikke man kan finde pengene lokalt, kan det ikke blive til noget. Jeg mener, at det må være en statslig opgave at sige, at hvor der er et initiativ, dér støtter vi det. Det er ikke sådan, at staten skal dele penge ud og se, om der er nogen, der vil bruge dem. Hvor der er et initiativ i gang, går staten ind og støtter netop for at sikre et kulturelt liv, hvad der som bekendt, for så vidt det får lov at vokse frit, betyder, at man sparer – det er til dem, der er så interesseret i statsbudgettet på en lang række andre områder, f.eks. på sygehusområdet, når vi snakker om ældre, f.eks. på socialområdet, når vi snakker både om de ældre og de unge, det hjælper på ungdomskriminalitet, og der kunne nævnes mange andre ting.

(Kort bemærkning).

Poulsaard (FP):

Hr. Tinning snakker om de rige. Hvem er de rige? Jeg tror, at hvis hr. Tinning somme tider kom væk fra VS' kredse – jeg har somme tider indtryk af, at det er sådan gudsforladte kredse, og simpelt hen sådan nogle kedelige karle, som ikke kan smile ad noget og heller ikke kan dyrke sport – og tog rundt og snakkede med ganske almindelige danske, ville han se, hvad de bruger pengene til. De bruger pengene til rideudstyr til deres børn, til at gå til ishockey eller anden sport. Det er ikke bare de riges børn, det er alle. Det er de almindelige danskere; ikke de rige, der også tager til Mallorca og en hel masse andre steder hen. Disse almindelige danskere, som vil have medborgerhuse, kunne begynde at lave noget andespil. Jeg garanterer, at det er en sikker indtægtskilde. Man kunne tjene penge dér og kunne tegne aktier og den slags ting. Man kunne også lave papirindsamling, ja, man kunne lave en utrolig masse aktiviteter. Men det, der ville ske, hvis man vedtog dette forslag, ville måske være, at en 2-3 VSere eller SFere eller sådan nogle fyre rendte sammen. Så var det simpelt hen en aktivitet, som stat og kommune så skulle støtte. Nej, lad det være en folkelig aktivitet, der udmønter sig i disse medborgerhuse, folk, der selv tjener penge til det, og danskerne har råd til det, gud ske lov. Men bliver VS' og SFs forslag vedtaget, kommer vi ned på stenalderens niveau.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Hvis hr. Poulsaard skulle have lyst at løbe en tur en dag, kan vi da tage ud og dyrke noget sport og grine lidt over det. Det skal jeg såmænd ikke have det fjerneste imod.

Bortset fra det er der trods alt grænser for, hvor mange andespil der kan holdes i dette land. Nej, siger hr. Poulsaard. Ja ja, men der er dog i det mindste nogle fysiske grænser for, hvor mange andespil der kan holdes i dette land. Det kan vel selv hr. Poulsaard ikke finde på at benægte to gange. Selv fodboldklubberne holder jo det ene andespil efter det andet for at få det til at løbe rundt. Selvfølgelig kan man samle papir og sælge gamle aviser og holde andespil og alt det her, men det, det går ud på, er, at i det øjeblik folk er i gang med den ene eller den anden